

svazu. Nelze proto mluvit o nedostatku pasivní legitimace na straně žalovaných. I v tom jest přisvědčiti odvolacímu soudu, že nejde jen o vrácení vkladní knížky, nýbrž, jak ze znění žalobní prosby patrné, alternativně o zaplacení 4.127 Kč 50 h s přísl. aneb o vydání této knížky, na niž byl tento peníz uložen. Za tohoto stavu věci jest lhostejno, kdo má knížku v držení, jak zevrubně dovozeno jest v napadeném rozsudku. Dovolatelé vytýkají, že odvolací soud přisoudil zažalovaný nárok z důvodu náhrady škody, ač prý žalobce opíral žalobu jen o povinnost k vydání. Ale otázkou tou netřeba se obírat, ježto žalovaní jsou již podle stanov povinni k zažalovanému plnění.

### Čís. 9044.

**Na základě exekučního titulu proti komanditní společnosti nelze povolit exekuci proti komanditistovi, třebas byla komanditní společnost změněna ve veřejnou obchodní společnost, k níž přistoupil dosavadní komanditista jako osobně ručící společník.**

(Rozh. ze dne 15. června 1929, R II 183/29.)

Soud první stolice povolil na základě exekučních titulů, znějících proti firmě František Š. a spol., komanditní společnost, exekuci proti firmě František Š. a spol., proti komplementáři Františku Š-ovi a proti komanditistovi Stanislavu M-ovi. Rekursní soud nevyhověl rekursu Františka Š-a, k rekursu Stanislava M-a zamítl exekuční návrh, pokud směřoval proti němu. Důvody: Rozsudky, tvořící exekuční titul, byly vyneseny proti firmě František Š. a spol. komanditní společnosti. Podle výpisu z obchodního rejstříku byl jen František Š. společníkem osobně ručícím, kdežto Stanislav M. byl jen komanditistou. Podle exekučního titulu vydaného proti komanditní společnosti může býti exekuce povolena přímo jen na jmění společníků osobně ručících; povolení exekuce proti komanditistovi takovýto exekuční titul neumožňuje. Podle výpisu z obchodního rejstříku byla sice řečená komanditní společnost zrušena přeměnou ve veřejnou společnost Š. a M., k níž přistoupil dosavadní komanditista Stanislav M. jako osobně ručící společník. Stane-li se komanditista veřejným společníkem, nevstupuje tím do trvající společnosti, nýbrž jde o zrušení komanditní společnosti a založení nové veřejné obchodní společnosti, při čemž arcíť není třeba předcházející likvidace dřívější společnosti, poněvadž nová společnost přejímá obchod dřívější společnosti. Zda na novou společnost přecházejí dluhy staré společnosti, jest posuzovati podle zásad občanského práva. V úvahu přichází ustanovení § 1409 obč. zák., podle něhož přejímatel obchodu ručí věřitelům za dluhy jen, když o nich při odevzdání věděl nebo věděti musel. Že tomu tak bylo u společníka Stanislava M-a, nelze uznati za prokázané podle § 9 ex. ř. pouhým výpisem z obchodního rejstříku. Povolení exekuce jest proto odůvodněné proti firmě František Š. a spol. a proti Františku Š-ovi, jako osobně ručícímu společníku, kdežto proti Stanislavu M-ovi exekuci povolit nelze.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu,

n e b o ť

rekursní soud pro nedostatek předpokladů §§ 9 a 11 ex. ř. právem zamítl žádost vymáhajícího věřitele na povolení exekuce vnuceným zřízením práva zástavního a zabavením a uschováním movitých věcí proti Stanislavu M-ovi. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká, že změny podle § 9 ex. ř. nutno prokázati tak, jak je tam předepsáno, a že nelze jiných průvodů použití. Povoluje exekuci není soud povinen, ba ani oprávněn, pokud zákon neustanovuje jinak, by konal předběžné šetření, nebo si vyžadoval od úřadů neb od stran předložení listin, nebo dokladů, nebo dokonce předpokládal okolnosti v exekučním návrhu ani netvrzené, jak mu to nyní chce rekurent ukládati.

### Čís. 9045.

**Pro nárok třetí osoby proti okresní nemocenské pojišťovně na náhradu (§§ 1036, 1037, 1042 obč. zák.) toho, co vynaložila za pojišťovnu na pojištěnce, jest přípustným pořad práva.**

(Rozh. ze dne 20. června 1929, R I 363/29.)

Žalobce domáhal se na žalované okresní nemocenské pojišťovně zaplacení peníze, jež vynaložil na zaplacení útrat lékaře a léků v nemoci svého syna, pojištěného u žalované pojišťovny. K námitce nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. Důvody: Žalobce domáhá se na žalované straně zaplacení, odvolává se na §§ 1036, 1037 a 1042 obč. zák., nikoli jako právní nástupce nezl. Ladislava M-a, a poněvadž jde o nároky z doby před 1. červencem 1926, podle § 282 druhý odstavec zák. ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. a vlád. nař. ze dne 9. října 1925, čís. 200 sb. z. a n. přišly by tu v úvahu pro posouzení otázky příslušnosti zákon ze dne 1. července 1926, čís. 117 sb. z. a n. a § 41 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. Spor, o nějž jde, nelze však zařaditi pod žádné z těchto ustanovení — zejména citovaný § 41 nemá zde místa, ježto nejde tu o povinnost k placení příspěvků a o náhradu proti zaměstnavateli z důvodu nesplnění ohlašovací povinnosti. Jde tu zřejmě o nárok podle úpravy žaloby od původu soukromoprávní, který není zvláštním předpisem odňat působnosti řádných soudů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Žalovaná nevyvrátila správné důvody rekursního soudu a mylně poukazuje na předpisy § 41 druhý odstavec a § 62 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák., neboť předpisy tyto nepřicházejí tu v úvahu. Při rozhodování o přípustnosti pořadu práva nutno míti na zřeteli, zda za-